

Do ticha šumavských hvozdů

varianta bez autobusu

Železná ruda, žst. centrum			
Klostermannovo nám.	0,2	0,2	
rozc. U křížku	0,4	0,6	
bunkr	1	1,6	palebný objekt KŽ-1 (POK, ŘOPOK)
Debrník	0,1	1,7	Deffernik

Jednalo se o jednopatrový barokní zámek postavený v roce 1790 Marií Alžbětou (odtud název nedaleké osady Alžbětín) Hafendbradelovou. Byla proslulá svoji dobrotou k prostému lidu a lid ji za to miloval. Zámek stával ještě na začátku osmdesátých let minulého století. Sloužil mimo jiné i jako ubytovna pohraniční rotě. Stržen byl prý v roce 1987..... Nyní zbyla jen alej vedoucí do Žel. Rudy.

3. rota 1. praporu 7. brigády Pohraniční stráže u zaniklé obce Debrník. Areál roty zůstal ve vlastnictví MV a do roku 2008 byl využíván Policií ČR, v kotcích jste mohli vidět psy. Od poloviny roku 2008 areál roty zůstal prázdný, město Železná Ruda požádalo o bezúplatný převod. V roce 2016 MV prodalo areál soukromé osobě. V roce 2019 je areál prázdný a nevyužitý, ale v relativně dobrém stavu a elektronicky stráženo.

Zámecký les	2,1	3,8	
rota PS Polom	1,9	5,7	

4. rota 1. praporu 7. brigády Pohraniční stráže pod hraničním vrchem Polom (1295 m.n.m). Rota byla v letech 1999-2000 kompletně zlikvidována Správou NP a CHKO Šumava.

pod Polomem	1,9	7,6	
V zátočině	1,5	9,1	
vodní kanál	0,2	9,3	viz. níže
jez. Laka	0,8	10,1	viz. níže

varianta s autobusem

Nová Hůrka, bus			Neuhurkenthal bus 15:38 - 15:48
-----------------	--	--	---------------------------------

Nová Hůrka začala vznikat po velkých vichřicích v letech 1764-77, které v oblasti napáchaly značné škody a přinesly nutnost nějakým způsobem využít dřevo z kalamit. Od počátku šlo o osadu pro sklářské dělníky - sklárna a brusárna zrcadel patřila rodině Abelů, od r.1844, kdy se jejich majetek dostal do dražby, se na Nové Hůrce vystřídala řada vesměs málo úspěšných nájemců.. Mezi lety 1890-1900 se zde mělo nacházet 15 domů, v nichž žilo 314 německých obyvatel, kromě sklárny je zmiňována pila a mlýn, fungovala zde i hospoda. Roku 1904 byla sklárna vyhašena; jejím posledním nájemcem byl Franz Schrenk. R. 1938 měla Nová Hůrka 19 domů a 288 obyvatel, opět výhradně Němců. Po 2.sv. válce bylo veškeré obyvatelstvo vysídleno, ale k naprostému zániku osady nedošlo, neboť se stala největší vojenskou základnou v rámci nového vojenského výcvikového prostoru Dobrá

Voda a původní objekty začala tudíž využívat armáda, která odtud odešla až roku 1991.

Novohůrecká jedle	0,7	0,7	pzůstatek stromu starého 300 let
-------------------	-----	-----	----------------------------------

Ferdinandovo údolí (*Ferdinandsthal*). Dne 1. března 1833 zemřel Georg Christof Abele, majitel hůreckých skláren. Řízení skláren a celého majetku převzal jeho bratr Ferdinand Abele. Podle plánu svého zemřelého bratra zřídil rozsáhlou brusírnu a leštírnu zrcadel v údolí **Drozdího potoka**, v polovině cesty mezi Hůrkou a Novou Hůrkou. Místo nazval podle svého jména Ferdinandsthal. Ferdinand zároveň pokračoval v bratrově díle - budování sklářské hutě na hranicích s Bavorskem v údolí Debrnického potoka poblíž Železné Rudy. Tuto lokalitu nazval také Ferdinandsthal. Obě místa se proto občas zaměňují.

rozc., býv. Stará Hůrka	1,3	2
--------------------------------	------------	----------

Historie vsi je spjata se sklářským průmyslem. První část obce, při sklářské huti Hafenbrädlů, byla založena v roce 1732 s původním názvem Česká huť. V roce 1766 byla nedaleko založena nová sklárna, a to v místě zaniklé osady Hůrka - dnešního pietního místa se základy kostela sv. Vincence a hřbitovní kaplí sv. Kříže. Místu se starou (Českou) hutí se začalo říkat Stará Hůrka. V této době byly u státní silnice ze Sušice do Železné Rudy postaveny obytné domky pro skláře - tomuto místu se začalo říkat Nová Hůrka.

Sklárna na Hůrce vyráběla až do roku 1904 tabulové sklo pro benátská zrcadla. Hůrka byla krásnou vesnicí. Vsi dominoval barokní kostel sv. Vincence z roku 1789, kterýžto nechal postavit majitel skláren Ignác Hafenbrädel. Kostel sv. Vincence zdobila barokní cibulovitá bāň z jedné strany krytá šindelem, věž nechal přistavět v roce 1819 majitel huti Jiří Kryštof Abele. Vedle kostelíka u hřbitova byla postavena v roce 1820 velká kaple sv. Kříže coby rodinná hrobka sklářských rodů. V kapli byli v prosklených rakvích pochováni členové rodin Hafenbrädlů a Abelů, coby majitelů hůreckých skláren. Dále na Hůrce stával zámeček, hotel U jezera Laka (v roce 1938 je zde uváděno 26 pokojů), hostinec, pošta, škola, fara, dva mlýny a lesovna. V roce 1857 je v Hůrce uváděno 14 domů se 201 obyvateli, v roce 1890 13 domů se 234 obyvateli, v letech 1929-1930 zde je 25 domů a 375 obyvatel (z toho 369 německé národnosti). V prvorepublikové době na Hůrku často přicházeli čeští profesoři se svými třídami, turisté a další veřejnost, aby kyticí vzdali hold slavným sklářským rodům.

kaple Sv. Kříže	0,2	2,2
------------------------	------------	------------

Po 2. světové válce byli němečtí obyvatelé obce vysídleni. V roce 1948 se ve vsi natáčel **film Divá Bára**, který je jediným dochovaným filmovým svědectvím o tehdejší vesnici. Po roce 1949 byla celá obec zničena, to se týkalo Staré Hůrky i Nové Hůrky. Již bývalá Hůrka byla zahrnuta do nově zřízeného Vojenského újezdu Dobrá Voda v roce 1952. Na Hůrce se nacházela střelnice bojových vozidel pěchoty. Přeživší hřbitovní kaple sloužila jako dělostřelecká pozorovatelná, náhrobky na hřbitově jako terče. V roce 1952 byl vydán rozkaz ke zlikvidování hrobky s rakvami (a mumii) sklářských generací. Tato událost se zvrhla v naprosto nepochopitelný čin. Rakve byly vyneseny ven. Na denním světle si vojáci všimli krásně oblečených dam, ozdobených perlovými náhrdelníky. Ženy vojáci v té době už dlouho neviděli. Teď je měli před sebou, a že nejsou živé, to jim ani nevadilo. Rozbili rakve, zakřepčili si s mrtvolami a okradli je o šperky. Záhy byly mrtvoly v řadě rozstříleny dávkami ze samopalů. Rozstřílené mrtvoly po této hrůzně nelidské akci byly rozmetány po okolí. Dřevěné rakve byly spáleny. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě... Velitel vojáků přišel o život za několik měsíců nešťastnou náhodou při odpalování domu. Ostatní vojáci údajně zemřeli v důsledku nákazy způsobené kontaktem s rozkládajícími se těly mrtvých. Po pádu železné opony započaly snahy o rekonstrukci místa. V roce 1991 byl zrušen Vojenský újezd Dobrá Voda. Byla obnovena zdevastovaná kaple sv. Kříže a roku 2003 byla vysvěcena. Do této doby spadá i rekonstrukce základů kostela sv. Vincence. Zaniklá obec Hůrka je dnes hojně navštěvovaným výletním a pietním místem. Nikdo dnes přesně neví, kde mohou být ostatky šumavských sklářů - prý jsou rozmetány kdesi v okolí - proto lidé seznámeni s historií tohoto místa zde chodí velice opatrně, aby nešlapali po ostatcích mrtvých.

rozc. Hůrka	0,1	2,3
--------------------	------------	------------

Rudská křižovatka	1	3,3
--------------------------	----------	------------

vodní kanál	0,8	4,1
--------------------	------------	------------

Vodní kanál z jezera Laka do Drozdího potoka. Sloužil k plavbě dřeva a pohonu strojů ve sklárnách.

jez. Laka	0,8	4,9
------------------	------------	------------

Lakkasee

Jezero Laka (též zvané Mlaka nebo Pleso) je nejmenší a nejvýše položené (1096 m n. m.) jezero ledovcového původu na české straně Šumavy. Nachází se na svahu hory Plesná (Debrník), rozloha činí pouhých 2,78 ha a největší naměřená hloubka jen 3,9 m.

Pojmenování Laka pravděpodobně pochází ze staročeského slova mlaka, což znamená močál nebo bažina. Alternativou může být latinské slovo lacus, označující jakoukoliv stojatou vodu, která je napájena svými přítoky. Zatímco ostatní šumavská ledovcová jezera mají kamenitá dna více či méně zanesená kalem z okolních lesů, na dně jezera Laka není žádná známka po souvislém kamenném povrchu. Místo toho je zde vrstva rašeliny. Pro jezero Laka jsou rovněž charakteristické plovoucími rašelinné ostrůvky, zpravidla porostlé rašeliníkem, suchopýrem, ostřicí a borůvkám. Hráz jezera Laka byla ve 20. století dvakrát zvýšena a doplněna stavidlem, které regulovalo průtok vytékající vody. Vypouštěná voda se využívala pro plavení dřeva a k pohonu strojů ve sklárnách v Nové a Staré Hůrce. Vodní plocha jezera Laka, stejně jako jeho blízké okolí, posloužilo filmařům v létě roku 1947 k natočení exteriérů pro film **Divá Bára**. Původně se měla v jezeře koupat sama představitelka hlavní role Vlasta Fialová, ale byla nakonec nahrazena místní dívkou ze Železné Rudy.

cesta Gsenget	0,2	5,1	
----------------------	------------	------------	--

Zlatý stoleček	1	6,1	
-----------------------	----------	------------	--

Zlatý stoleček (1 196 m n. m.) na tomto jihozápadním svahu Ždánidel 1308 m n. m. (sedýlko mezi Plesnou a Ždánidly) měnili čeští a bavorští pašeráci zboží. Údajně jim k tomu sloužil kámen - čtyřboká kamenná pyramida, která navrch obrácenou rovnou plochou skutečně tvořila cosi na způsob stolu. A pod ním podle pověsti byl zakopán i zlatý poklad... Traumatologický bod A 17.

býv. Horní Ždánidla	3,2	9,3	
----------------------------	------------	------------	--

Kus výš nad Gsengetem stála osada Horní Ždánidla. I tato víska byla ryze dřevorubeckou osadou - založena byla v roce 1801. Postupem času tu vyrostlo 15 domků a žilo zde na 120 obyvatel. Jelikož většina mužů pracovala celý den v okolních lesích, starost o hospodářství zůstávala na ženách a dětech. Ženy nosily na zádech v nůších trávu posekanou na pláních pro dobytek, a to i ze vzdálenosti několika kilometrů. Obyvatelé se kromě dřevařství živili také tkaním lnu na tkalcovských stavech, ostatně tkalcovství bylo známé i na Gsengetu. Ruiny osady a kamenné snosy ohraničující políčka dnes zakrývá vegetace a louky.

Pomezí	0,5	9,8	<i>Gsenget</i>
---------------	------------	------------	----------------

Osada Pomezí se rozprostírala na pláních nad hraničním přechodem Gsenget. Pomezí bylo dřevorubeckou osadou. Jméno Gsenget se překládá jako Spálenec - původní les byl osadníky vypálen. Postupně zde vzniklo šest domů s 20-30 obyvateli. Dva domy patřily obchodnické rodině Frischů, kteří sem přišli v roce 1772 z Bavorska. Frischové byli úspěšnými obchodníky se dřevem. V jednom z domů byla k dispozici turistům hospoda, kterou taktéž měla v majetku rodina Frischova. Rodina se dlouhou dobu starala i o hraniční mostek, který byl několikrát rekonstruován - lávka tak bývá nazývána i jako **Frischův most**. Ruiny osady a kamenné snosy ohraničující políčka dnes zakrývá vegetace a louky.

Frantův most	1,4	11,2	neboli správně - Frischův most.
býv. rota PS	2	13,2	

Rota vznikla v roce 1951, hned v první dislokaci 7. pohraniční brigády MNB Sušice. Tehdy měla číslo 15. V následujících reorganizacích rot měla tato čísla: rok 1953 číslo 16. Rok 1962, až do svého zániku číslo 8. Dle dostupných informací zanikla v únoru roku 1966. Původně rota se skládala ze dvou dřevěných domků, stáje a jednoho finského domku, koncem 50 let byla postavena zděná budova. Po rotě dnes zůstaly v jen nepatrné zbytky, protože demolice roty proběhla již v 70. letech.

studánka	0,2	13,4	
Pramen je dost silný, je upraven do dřevěného koryta. Okolo pramene jsou lavičky. Voda je kvalitní a pitná.			

Poledník, rozc.	1,6	15	
Poledník a zpět	1	16	<i>Mittags Berg</i>

Svoje jméno hora dostala patrně od prášilských dřevorubců, kteří tvrdili, že jakmile slunce vystoupí nad temeno této hory, je poledne a tedy čas k obědu. Vrchol Polední hory byl původně zalesněn, snad i proto nevybízel k vyhlídkám. Zásadní zlom přišel se studenou válkou - ta udělala z hory, s výhodnou polohou a nadmořskou výškou, vojenské stanoviště elektronické ostrahy státní hranice. Pozemní stanoviště rádiového a radiotechnického průzkumu na Poledníku bylo určeno pro odposlech radiových prostředků potenciálního protivníka. Stanoviště na Poledníku bylo stavěno a vybaveno na tu dobu novými technologiemi. Stavba probíhala od roku 1964, kolaudace stanoviště proběhla v září 1968. Stanoviště na Poledníku mělo krycí název TOPAS. Nebylo jediné při hranici s Bavorskem, další stanoviště byla umístěna například na Čerchově, Havranu nebo Dyleni.

V 80. letech se stanoviště na Poledníku skládalo z následujících objektů: pozemní anténní prostor v půlkruhové hale (technika byla kryta před klimatickými změnami i vizuálním průzkumem protivníka), provozní budova spojená s věží

(logistické zázemí stanoviště - kuchyně, ložnice a provozní kanceláře), betonový skelet trupu věže s nástavbou místností (tady byly umístěny analyzační a radiové prostředky), a konečně budova s garážemi, náhradním zdrojem elektrické energie (dva dieselagregáty) a trafostanicí. Mezi menší objekty, roztroušené okolo těchto hlavních staveb, patřily dvě nádrže na topnou naftu (každý rok se navázely zásoby na zimu). Ve svahu se nacházela muniční kobka s uloženou municí pro obranu Poledníku. Neposlední součástí vrcholového stanoviště bylo i pomocné zemědělské hospodářství. Převážná část techniky byla umístěna v půlkruhové hale. Plášť haly, stejně jako věžová nástavba, byla vytvořena ze sklolaminátu (ten ovšem stárnutím materiálu zvyšoval odpor vůči průchodu radiových vln, proto se experimentovalo i s použitím dalších materiálů, například speciální foukané pryskyřice). Konstrukci tvořily lepené nosníky z tvrdého dřeva. Namísto kovového spojovacího materiálu (kterým by byla rušena průchodnost radiových vln) se používaly silonové šrouby.

Izolace a střežení Poledníku skončilo po roce 1989. Objekt armáda opustila se snahou o prodej. Mezitím však stavba chátrala vlivem nevlídného počasí, ale zejména zásahem člověka, který si chtěl prohlédnout dříve tajnou základnu. Spousta zařízení byla rozkradena a zničena. V roce 1997 objekt Poledníku odkoupila Správa Národního parku Šumava a provedla rozsáhlou rekonstrukci. Okolní stavby byly zbourány a samotná věž upravena tak, aby mohla být využívána veřejností. V laminátových stavbách utvářející typický vzhled Poledníku, kde byla dříve umístěna průzkumná technika, byla vyřezána okna a na vrchol věže byl pomocí vrtulníku umístěn nový ohoz. Slavnostní otevření proběhlo 18. července 1998. Výška věže je 37 metrů a na vrchol vede 227 schodů. V přízemí věže se

nachází **přístřešek, krb**, Informační centrum Národního parku Šumava. Ve třech obloukových podlažích je umístěna poznávací galerie, poslední fáze výstupu je po žebříku. **Rozhledna v havarijním stavu, probíhá rekonstrukce, otevřena snad bude až v roce 2021!**

Nedaleko hraničního kamene č. 16 byly dodatečně v roce 1938 vybudovány **dva příkopy** ve vzdálenosti do 140 metrů od státní hranice.

Prášilské jezero

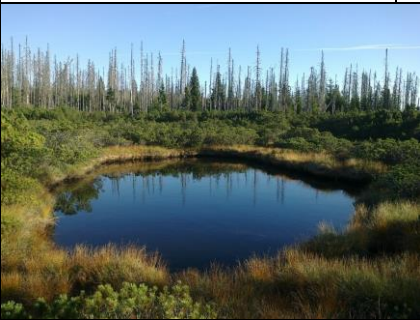
Stubenbacher See

Karové ledovcové jezero na Šumavě v České republice. Leží v nadmořské výšce 1080 m. Má rozlohu 3,7 ha. Je hluboké maximálně 15 m. Nachází se v ledovcovém karu a je hrazeno 9 m vysokým valem žulových balvanů a dvěma staršími morénovými valy. V jezeře byl v roce 2019 objeven nálevník lahvenka, jde o první nález tohoto druhu v Česku. Na hrázi jezera je kamenný pomník studenta O. Kareise, který zde v roce 1927 tragicky utonul. V sousedství jezera je tzv. **Stará jímka**, zřejmě kdysi také ledovcové jezero.

Javoří slat'

3,2 **19,2**

Javoří slatě se nacházejí v severozápadním cípu komplexu Modravských slatí a jsou situovány na svazích Javořího a Smrkového vrchu. Někdy jsou Javoří slatě pojmenovávány i jako slatě u Javořího vrchu. Vrchoviště jsou obklopena lemlem rašelinných a podmáčených smrčín. Vody z Javoří slatě odvádí Javoří a Tmavý potok. Největší vrchoviště Javoří slatě s několika jezírky se nachází na vrcholové plošině Javořího vrchu. Maximální délky 56 metrů dosahuje izolované zarůstající jezírko.

Schachten Filz představuje odlesněné rašeliniště se smrčinou a s odvodňovacími, dnes již revitalizovanými příkopy. **Zwusleter Filz** je malé vrchoviště se zarůstajícím jezírkem a podmáčenou smrčinou okolo. Obě uskupení se nacházejí cca 200 metrů od státní hranice u hraničních mezníků č. 18/1 (Schachten Filz) a 17/16 (Zwusleter Filz).

býv. rota PS

0,8 **20**

Asi 1600 metrů od Javoří Pily při cestě na Poledník se nacházela od 50. let 20. století **rota 7. brigády Pohraniční stráže Sušice**. Většina objektů roty byla zbourána od září 1999 do června 2000. V současné době se zachoval jen objekt pravděpodobně původních stájí a **kámen s nápisem NEPROJDOU**.

křížovatka, vpravo

1 **21**

u bodu záchr. A61 vlevo

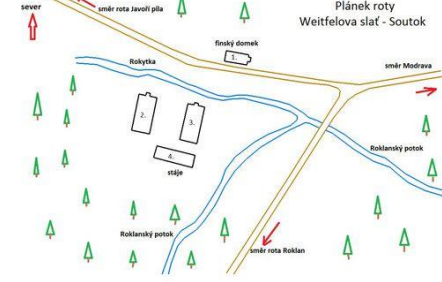
3 **24**

Rokytská slat' je největší (142 ha) ze slatí nacházejících se v jádrové zóně Národního parku Šumava, komplexu Modravských slatí. Zdejší flóra i fauna jsou natolik výjimečné, že celé území je veřejnosti nepřístupné. Nachází se zde mrazové formy stromů (zakrslé a mrazové formy), kupříkladu smrků, borovic a bříz. Několik druhů váček nežije nikde jinde na světě. Slat' se také může pochlubit největším počtem jezírek ze šumavských slatí – je jich 69. Výjimečný je i tzv. Mrtvý les s odumřelými kmeny stromů.

u bodu záchr. A62 vpravo

1 **25**

V klínu soutoku Roklanského potoka a Rokytky základy roty PS Soutok.

zač asfaltu

1,9 **26,9**

rozc. u Roklanský háj.

1,7 **28,6**

Rachelhutte

Roklanská hájovna stávala téměř na zemské hranici a byla nejvýše položeným celoročně obývaným stavením na Šumavě. Postavena byla kvůli rozšiřování těžebních revírů po dostavbě Vchynicko-tetovského plavebního kanálu. Vedle ní byla vytvořena umělá **nádržka**, která zásobovala Roklanský potok při plavení dřeva. Hájovna fungovala také jako hostinec a ubytovna.

V r. 1936 byla poblíž postavena **chata KČT**, která stojí dodnes. Roklanská chata přežila 2. světovou válku. Život do ní se nakrátko vrátil v poválečných letech. V období 1951-1963 se stala jedním z objektů roty Pohraniční stráže. Hlavní budova

roty se postavila hned nad chatou - dnes jsou na místě patrné základy podezdívky. Mimo hlavní budovy a Roklanské chaty (ve které byly mimo jiné i koňské stáje) do soustavy objektů roty patřil finský domek pro důstojníky, kůlna, kotce pro psy, překážková dráha a altánek. Po zrušení roty sloužila Roklanská chata jako odloučené stanoviště pohraniční roty Březník. I přesto však přežila i komínem a přední stěna budovy. Vnitřní část chaty opravena nebyla. Dnes je Roklanská chata opuštěná a chátrá..

Blatenská slat' je vrchoviště s otevřenou nelesní částí s porosty kleče borovice. Zahnuje dvě velká a několik menších vrchovištních jezírek. Východní jezírko dosahuje délky v severojižním směru cca 74 metrů a jeho maximální šířka je cca 35 metrů. V minulosti byla slat' nešetrně odvodněna, což dokazuje hluboký povrchový kanál, který se táhne napříč tělesem vrchoviště. Dnes je odvodňovací příkop plně revitalizovaný. Vody z Blatenské slatě jsou odváděny Březnickým potokem, který zde pramení.

rozc. Březník	4,5	33,1	<i>Pürstling</i>
----------------------	------------	-------------	------------------

Z osady zbyla jen hájovna, ve které je nyní v letní sezóně pohostinství, můstek přes Roklanský potok a několik patrných základů zbořených budov. V létech 1952 - 1970 zde byla rota **PS Březník**. K osadě se též váže román K. Klostermanna **Ze světa lesních samot**. Její zánik patrně souvisí s odsunem německého obyvatelstva a vznikem hraničního pásma, které v těch místech v 70tých létech minulého století sahalo až k Modravě, tj. do hloubky asi 10km od státní hranice. Od hájovny je vidět mělké údolí s horami **Luzný** (Lusen) na jz a oběma **Roklany** (Rachel). Nejstarší budovou na Březníku, sloužící jako obydlí revírníka, byla dřevěná lesovna z roku 1804, postavená bezprostředně po založení polesí Březník a stejnojmenné osady. Dodnes dochovanou kamennou myslivnu postavili r. 1856 o

něco výše, revírník se sem přestěhoval a starší objekt začal užívat hajný, který spolu s revírníkem a příručím tvořil personál správy polesí. Schwarzenberská myslivna byla obydlena až do r.1951, za první republiky poskytovala ubytování (13 lůžek) a chutnou kuchyni (včetně Protivínského piva). V poválečné době, kdy byla na Březníku umístěna jednotka Pohraniční stráže, byly v budově stáje a seníky, a to až do roku 1969. V průběhu 70.let pokračovalo postupné chátrání a demolici myslivna unikla patrně jen proto, že odvoz sutin z tohoto těžko dostupného místa by byl příliš složitý. V letech 1998 - 2002 proběhla potřebná rekonstrukce a 24.5. 2002 byla myslivna otevřena veřejnosti jako informační středisko Správy NP Šumava. O rok později byla v horním patře otevřena expozice připomínající spisovatele Karla Klostermanna, spojeného s tímto místem románem Ze světa lesních samot.

Obchodní stezka . Přes Březník vedla odnepaměti jedna z mnohých obchodních i pašeráckých stezek, jako byly např. stezky přes Scheureck - Stodůlky (Žďárek), přes Bučinu, přes Distelruck nebo Gsenget. Tato stezka, která vedla přes Modravu pravděpodobně ze Sušice nebo Hartmanic a odtud dál pokračovala přes Modrý Sloup (Blauen Säulen) tzv. Českou cestou (Böhmweg) na Grafenau, byla patrně používána už za **Keltů**. Je to historická, víc než dva tisíce let stará obchodní stezka

V závěru Luzenského údolí - nedaleko hraničního kamene č. 30 byly v roce 1937 postaveny **dvě třířadé uzávěry z kolejnic** s příkopy ve vzdálenosti do 150 metrů od státní hranice.

háj. Březník	2,5	33,6	
---------------------	------------	-------------	--

Trampusův křížek	0,9	35,5	
-------------------------	------------	-------------	--

Osada Josefstadt vznikla asi okolo r.1800,po zakoupení tohoto revíru knížetem Schvarzenbergem.Bylo v ní asi 12 až 14 primitivních domků,ve kterých žili dřevaři. Nalézala se v místě dnes nazývaném U Trampusova křížku na staré Březnické cestě,na severním svahu Studené hory-Kaltstauden.Zanikla asi před rokem 1883.V místě jsem skutečně našel zbytky základových zdí,a 2 nádherné kované motýčky...střepey od pivní lahve..

Cikánská slat'	1,8	37,3	
-----------------------	------------	-------------	--

Rozkládá se na jižním svahu Modravské hory v nadmořské výšce 1103 m. Je protáhlého tvaru a rozprostírá se ve směru východ – západ, uprostřed je zuženě. Je porostlé většinou smrky, zčásti klečí a jen místy je špatný luční porost. Uprostřed rašeliniště je několik malých jezírek, výměra slati je 102,01 ha, hloubka až 620 cm, odhadovaná zásoba rašeliny 1 341 000 m³.

Pramení zde Cikánský potůček, levostranný přítok Modravského potoka. Porost tvoří smrky, kleč, rašelíníky, suchopýr pochvatý, vřes obecný, vlohyně bahenní, klikva, kyhanka sivolistá, ostřice, rosnatka okrouhlolistá.

vysílač	2,5	39,8	
----------------	------------	-------------	--

Modrava, rozc.	0,6	40,4	<i>Mader</i>
-----------------------	------------	-------------	--------------

Leží na soutoku Modravského, Roklanského a Filipohuťského potoka, jejichž soutokem vzniká Vydra. Žije zde 78 obyvatel. Nejstarší dochované zmínky o Modravě pocházejí z let 1614 a 1617 – trvalé osídlení se v nich však ještě nezmiňuje, pouze rybářské využití a pastviny pro soumary (to vyplývalo z polohy při obchodní stezce do Kašperských Hor). Od roku 1757 se Modrava rozvíjí jako rybářská a lovecká osada. Ke změně dochází po roce 1799, kdy kníže Schwarzenberg kupuje od hraběte Filipa Kinského rozsáhlé území Prášílského panství a využívá obrovského bohatství dřeva ze zdejších rozsáhlých lesů. V letech 1799–1801 byl vybudován podle návrhu Ing. Rosenauera Vchnicko-tetovský plavební kanál.

Bienertova pila. Dřevo z pomalu rostoucích šumavských smrků se vyznačovalo zvláštní vlastností - rezonancí (ozvučností), čímž bylo vhodné na výrobu rezonančních desek na stavbu hudebních nástrojů. Toho využil podnikatel Franz Bienert (narozen 4.2. 1788 v Horní Chříbské) a roku 1827 zakoupil od majitele panství Josefa Schwarzenberga starší pilu, stojící na levém břehu Roklanského potoka v Modravě, kterou přestavěl na vhodný tovární objekt na výrobu rezonančních desek. S pilou koupil vedlejší lovecké sídlo Schwarzenbergů. V roce 1832 získal Franz Bienert císařské privilegium pro výhradní výrobu ozvučného dřeva na dobu 10 let, další pak pro zlepšený postup výroby a samostatné privilegium pro výrobu řešetových lubů. Rezonanční dřevo na strunné nástroje a na desky pro klavíry se z Modravy vyváželo do celé Evropy a Ameriky. Po smrti Bienerta (1.2.1866) převzala vedení závodu jeho manželka. Výroba však vzhledem k velké konkurenci klesala a po vichřici z roku 1870, která zničila mnoho starých

porostů, paní Bienertová továrnu roku 1871 prodala Schwarzenbergovi. Ten celou výrobu roku 1880 převedl do Stožce.

Nový **pivovar** (2014) se stylovou hospodou, kde točí vlastní pivo značky Lyeer. Pivovar vystavěný na původních základech starých stavení. Na Modravě se pivo dříve nevařilo.